

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7917 van 27 februari 2008
in de zaak X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Indiase nationaliteit op 23 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2007, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 29 maart 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 oktober 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en werkbereid is, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Bovendien legt betrokkene hiervan slechts 1 stavingsstuk voor, namelijk een attest van het Huis van het Nederlands. Indien betrokkene toch meer bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en nooit in aanraking kwam met politionele en/of gerechtelijke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke –zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De verzoeker beweert dat hij bij een terugkeer naar India zijn leven ernstig bedreigd zou worden indien verzoeker verplicht wordt terug te keren. De elementen die hij aanbrengt om deze vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01/03/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 02/03/2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk ongeveer 3 maanden en 18 dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000)

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene kan steeds een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.”

1.3. Tevens wordt hem op 8 november 2007 een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijf langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker werpt in essentie op dat de bestreden beslissing enkel op een zeer vage en summiere wijze vermeldt dat het feit dat hij sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en werkbereid is op zich niet uitzonderlijk zou zijn, doch de bestreden beslissing op geen enkele wijze weergeeft wat dan wel als 'uitzonderlijke omstandigheid' kan worden beschouwd; dat de bestreden beslissing geen enkel criterium vermeldt, noch enig vergelijkingspunt weergeeft, waardoor hij zich onmogelijk kan vergewissen van de vraag of de door hem aangehaalde elementen al dan niet kunnen gekwalificeerd worden als 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9; dat artikel 9 niet weergeeft wat onder 'buitengewone omstandigheid' dient verstaan te worden, zodat hij op dat punt in het ongewisse blijft; dat hij uit de bestreden beslissing geenszins kan afleiden waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard en dat de gegeven motivering dan ook geenszins als volledig en duidelijk kan worden beschouwd teneinde hem een inzicht te geven in de redenen waarom zijn aanvraag als onontvankelijk werd afgewezen.

De verwerende partij repliceert hierop door te stellen dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd; dat er werd ingegaan op het feit dat er geen uitzonderlijke omstandigheden waren en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de juiste feitelijke gegevens werden in acht genomen en op correcte wijze werden geëvalueerd om tot de beslissing te komen. Verwerende partij verwijst in het kader van de motiveringsplicht naar de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In zijn repliekmemoire werpt verzoeker op dat de door de verwerende partij geciteerde rechtspraak geen betrekking heeft op de vraag wat als 'uitzonderlijke omstandigheden' dienen omschreven te worden, zodat hij nog steeds geen kennis heeft van wat deze omstandigheden nu zijn en dat hij uit de bestreden beslissing enkel kan opmaken dat de door hem aangehaalde elementen niet uitzonderlijk zouden zijn – hetgeen hij evenwel betwist – doch dat hij niet kan opmaken welke omstandigheden al dan niet als uitzonderlijk worden beschouwd.

2.2. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- 2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en werkbereid is, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend; bovendien legt betrokkene hiervan slechts 1 stavingsstuk voor, namelijk een attest van het Huis van het Nederlands; indien betrokkene toch meer bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980;
- wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en nooit in aanraking kwam met politionele en/of gerechtelijke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;
- wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke – zelfs tijdelijke – terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties; de elementen ter ondersteuning van huidig

verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties;

- de verzoeker beweert dat bij een terugkeer naar India zijn leven ernstig bedreigd zou worden indien hij verplicht wordt terug te keren; de elementen die hij aanbrengt om deze vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen; de verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming; indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker;
- betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; zijn asielaanvraag werd afgesloten op 1/03/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, hem betekend op 2/03/2006; betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie; de duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 maanden en 18 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89.980 van 2/10/2000); het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid;
- betrokkene kan steeds een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.

2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker

ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, zich beperkt tot het louter opsommen van dit door hem geschonden geachte beginsel. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffend beginsel volgens verzoeker door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat op dat vlak het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.